

Καρκίνος: μία ασθένεια που μοσχοβολά Ουρανό!

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Ήταν τέτοια η αγάπη του γέροντος Παϊσίου για το συνάνθρωπο, τέτοιο το μέγεθος του θυσιαστικού του φρονήματος που όταν προσευχόταν για τους καρκινοπαθείς, διαβάζουμε στο βίο του, πως ευχόταν να «πάρει» ο ίδιος τον καρκίνο. Σε μια παρόμοια περίπτωση, θέλοντας να μιμηθώ το γέροντα, προσευχήθηκα όχι να μου δώσει τον καρκίνο που βασάνιζε το κορμί ενός αγαπημένου μου προσώπου, αλλά ει δυνατόν να πάρει ως αντίδωρο ζωής, τη δική μου.

Σφάλμα και ολιγοψυχία.

Ξέρετε γιατί; Γιατί ο θάνατος πολλές φορές σε τέτοιες περιπτώσεις λειτουργεί λυτρωτικά, ακόμη και για τη θυσιαστική έκφραση του εγωισμού μας, αν μπορεί να εννοηθεί κάτι τέτοιο.

Ο καρκίνος, όπως και κάθε άλλη παρόμοια ασθένεια και νόσος, δε φέρνει μόνον το θάνατο. Πριν από αυτόν προηγούνται πολλά άλλα. Προηγείται πόνος πολύς, δάκρυα, θλίψη, αγωνία, εσωτερική μάχη με την απελπισία και την απόγνωση, το συμβιβασμό και την αποδοχή του τέλους της επιγείου ζωής. Ναι, έστω ότι μπορείς να δεχθείς το θάνατο αμαρτωλέ εαυτέ μου, ποιος θα δεχόταν όμως τα δίχως χρονικό όριο προαναφερθέντα, πώς να δεχθεί κάποιος το μαρτύριο που ματώνει και πληγώνει ψυχή και σώμα;

Μόνο ένας άγιος ή μόνο ένας τρελός. Μάλλον ένας δια Χριστόν σαλός, ένας

γνήσιος και αληθινός χριστιανός, που όρισε ως λογική της ζωής του, το υπέρ λόγον, το υπέρ φύσιν, το υπέρ έννοιαν. Γιατί αυτός δεν ελπίζει στην αιωνιότητα που χαρίζει ο Χριστός, δεν προσδοκεί απλά «Ανάσταση νεκρών». Αυτός βιώνει από τώρα κι από εδώ τον Παράδεισον, ως άλλος ένσαρκος άγγελος και ουράνιος άνθρωπος.

Ξέρετε τι είναι γι' αυτόν ο καρκίνος; Άνθος μυρίπνοο, που μοσχοβαλά Ουρανό, μια ανάσα αιωνιότητας, μια πνοή ζωής.

Υ.Γ. Χάρισε Θεέ μου δύναμη και πίστη στον καθένα που παλεύει καθημερινά για το αγαθό της ζωής και γέμισε με ελπίδα την ψυχή τους, ότι «Συ εί η Ζωή και η Ανάστασις ημών».

Θεολόγος Παπαδόπουλος

Βιολόγος

Πηγή: imverias.blogspot.gr

-